

Əminəm ki, bizim nəsle mənsub insanların bir çoxunun Heydər Əliyev haqqında deməyə sözü var. Kitablardan oxuduqları yox, məhz xatirələri. Mən də o insanlardan biriyəm. İndiki nəsil Heydər Əliyevi kitablardan, videoyazılardan tanıyır. Mən onunla şəxsən ünsiyyətdə olmuşam. Qulağa necə də xoş gəlir, qürurverici səslənir. Yox, yox, icazə verin qürurlanım – mən onu şəxsən tanıyırdım!

Ulu öndərlə iki dəfə görüşməyin xoşbəxtliyini yaşamışam. Bəli, mübalığəsiz, məhz xoşbəxtlik yaşamışam.

On birinci sinfi bitirməyimə sayılı günlər qalmışdı. 1993-cü il idi. 17 yaşım hələ tamam olmamışdı. Məktəbimizin direktoru Ələkbər Quliyev şeir yazdığını bilirdi. Bir gün məni yanına çağırırdı:

– Qarşıdan Heydər Əliyevin 70 illik yubileyi gəlir. Yaxşı bir şeir yazsa bilərənsənmi?

Dəliqanlı vaxtlarım idi:

– Mən sifarişlə şeir yazmıram, Ələkbər müəllim, – dedim.

Tutuldu. Mən də tutuldum. Məktəbin ən fəal şagirdlərindən biri olmağımla yanaşı, nadinclərdən idim. Yaxşı tədbir hazırlamağım var idi. Yaxşı təşkilatçı idim. Amma nə edəsən ki, məktəbdə pəncərə şüşəsinin qırılması da mənim “əsərim” idi.

Dikbaşlığımın fərqi varıb vəziyyəti düzəltmək üçün gülə-gülə tez diləndim:

– Ələkbər müəllim, mən Heydər Əliyevə şeir həsr etmişəm.

Gözləri güldü:

– Hazırlaş, yaxın günlərdə Ali Məclisə gedəcəyik.

Sevincimin həddi-hüdudu yox idi. Sonralar mən bu unudulmaz görüş üçün Ələkbər müəllimə həmişə rəhmət oxuyacağam. Evə gələr-gəlməz səliqəli xətt ilə tələsmədən dəftərimdən şeiri ağ vərəqə köçürdüm. Heydər Əliyevə hədiyyə etməyi düşündüm. Məktəbi bitirmədiyimə görə pasport almamışdım. Rəsmi ad və soyadım hələ ki Səbinə Əliyeva idi. Şeirinin altında imzama qoyduqdan sonra mötərizədə təxəllüsümü – “Əlincəli” yazdım.

Günlərimi sayırdım. Nəhayət ki, həmin gün gəldi. 8 may 1993-cü il. Şuşanın işğalından düz 1 il ötürdü. Qonşumuz Qadir həkimgilin həyatından Yaqut xalanın icazəsini aldıqdan sonra bir dəstə bənövşəyi zanbaq topladım.

Məni ilk sırada əyləşdirdilər. Çiçəkləri bərk-bərk qucaqlayıb oturdum. Ulu öndər içəri daxil oldu. Onu şəxsən görmüş, onunla ünsiyyətdə olmuş insanlar birmənalı olaraq, bu faktı təsdiqləyərlər: ondan gələn enerjini, gözəgörünməz enerjini. Onun yanında sözlə izah edə bilmədiyim enerjinin dalğasını hiss edirdim. Çox fərqli idi. İlk cərgədə əyləşdiyim üçün, iclas zalı kiçik olduğundan onunla yaxın məsafədə idim. Gözlərinin rəngi, iti baxışı

ovsunlayırdı. Diqqətlə mənə, qucağımdakı güllərə baxırdı. Aradan 30 il ötür. Bu illərdə Bakıda, Sankt-Peterburqda, Naxçıvanda yaşamışam. Hələ də onun qədər xarizmatik insana rast gəlməmişəm.

Çıxışlar başladı. Qeydlər aparırdı. Arada başını qaldırıb zala baxırdı. Bir nəfər qalxdı. Kim olduğunu xatırlamıram. Şeir söylədi. Belə bir misrası var idi: “Şərqi qoca şiri Naxçıvandır”. Şeir bitdikdən sonra Heydər Əliyev üzünü zala tutub gülə-gülə “Şir hələ

“Ucalardan uca insan”

qocalmayıb haaa!” – dedi. Sonunu ələ intonasiya ilə uzatdı ki... O vurğuda hər şey var idi: inam, əminlik, güc. Mən onda həyatımın ilk dərslərini aldım. Yumor hissini zəka sahiblərinin ən iti silahlarından biri olduğunu anladım. Heydər Əliyevin sərrast, insanın içindən keçən çox güclü zarafatlarının gələcəkdə bütün xalqım kimi, mən də hələ çox şahidi olacaqdım. Olduqca zabitəli görünüşünü zarafatları ilə yumşaldaraq, bir anda səmimi ortam yaradan canlı əfsanə idi Heydər Əliyev. Mən ona heyran idim.

Növbə mənə çatdı. Qalxıb şeirim oxudum. Kürsüdən aralanıb çiçəkləri Heydər Əliyevə təqdim etdim, 70 yaş münasibətilə təbrik etdim və şeirim yazdığım vərəqi ona uzatdım. Alnımdan öpdü, qucaqladı. Gözlərimin bərabərinə əyildi. O baxışlarda olan qətiyyəti hələ də unuda bilmirəm: “Mən sənə söz verirəm, Naxçıvan heç bir zaman Şuşanın gününə düşməyəcək! Biz Şuşanı azad edəcəyik!”

Şeirim diqqətlə dinləmişdi:

*Xalq sənə inanır, inamı doğrult,
Yurdumun düşməni qoy olsun süqut.
Gücünü qələbə etdirmis sübut,
Xalqının qeyrətli övladı Heydər!*

*Çıxart sən xalqını azad, ağ günə.
Düşməsin Naxçıvan Şuşa gününə.
Dağlar çəkilməsin xalqın köksünə,
Xalqının qeyrətli övladı Heydər!*

“Düşməsin Naxçıvan Şuşa gününə” misrası Şuşanın işğalı ilə barışmayan yeniyetmə qızın fəryadı idi. O, bu fəryadın ağrısını bütün hüceyrələrinə qədər hiss etmişdi. Həzm edə bilmirdim torpaqlarımızın işğalını. İnandığım bir həqiqət var idi: hamı onun ertafında sıx birləşməli, çəkici bir yerə vurmali idi. Heydər Əliyev mənim üçün xalqın önündə gedən, onu düz yola yönəldən lider idi. Bu dünyada ağıllı, dərrakəli insan çoxdur. Amma hər ağıllı insan lider deyil. Heydər Əliyev lider idi. Mən bunu

istəyirdi. Keçirdiyim hissləri təsəvvür etmək o qədər də çətin deyil, yəqin ki. Xatirələr yenidən canlandı. Mən elə həmin an Vaqif Məmmədovun 1997-ci ildə qələmə aldığı “Ucalardan uca insan” şeirini söyləyəcəyimə qərar verdim:

*Sən ucasan, zəka səndə, güc səndə,
Şimşək səndə, alov səndə, qar səndə,
Xətənin cəsarəti var səndə.
Sən qeybdən göndərilən səmsən?
Sən tökülən qan izini kəsmisən.*

o vaxt gözəl dərk edirdim.

Mənim gözümdə Heydər Əliyev zəkanın və gücün birləşməsi idi. Bu üzündən onu hər zaman sevdim. O görüşdə onun yanında özümü o qədər güvəndə hiss etdim ki, içimdəki qorxu, vahimə bir anda çəkildi. Hələ çox gənc, ürəkək, müharibənin dəhşətlərindən gözü qorxsa da, içində qan-qan deyən, ölümə getməyə belə hazır olan cəsarətli bir azərbaycanlı qızının səksəkəsinin üstündən bir xətt çəkdi o görüşdə Heydər Əliyev. O rahatlıq hissini verdiyi üçün, bizi – millətimizi, Vətənimizi qoruyacağına inandığım üçün mən onu saf məhəbbətlə sevdim.

...İnamlı alqış səsi zalı bürüdü. ..Sonrası xoşbəxtlik... Məktəbdə məşhurlaşmışdım.

İkinci dəfə onunla görüşmək mənə 1999-cu ildə nəsim oldu. Naxçıvan Dövlət Universitetində, II kursda oxuyurdum. Oktyabr ayı idi. Universitetin rektoru və müəllimim İsa Həbibbəyli Azərbaycan Respublikasının Prezidenti Heydər Əliyevin Naxçıvan Muxtar Respublikasının 75 illik yubiley tədbirlərində iştirak etmək üçün Naxçıvana gələcəyini və bu tədbirlər çərçivəsində universitetin yeni tədris korpusunun təntənəli açılışında iştirak edəcəyini söylədi. İsa müəllim Heydər Əliyevi salamlamaq üçün bir neçə tələbə ilə birgə mənim də şeir söyləməyimi

*İllər boyu əsarətdə yatan el,
Sevincini, şadlığımı atan el,
Dər ayaqda ətəyindən tutan el
Tanrısını tanıyırdı, duyurdu
Sən qoymadın parçalana bu yurdu.*

Əyilib üzümdən öpəndə: “Cənab Prezident, biz Sizinlə 1993-cü ildə, Sizin 70 illik yubileyinizdə görüşmüşdük. Mən Sizə şeirimi hədiyyə etmişdim”, – dedim. Gülümsəyərək: “Tanıdım səni. Sən həmin qızsan”,- dedi. Sonra orda iştirak edənlərdən sən onun qulağına nə dedin, o nə dedi sualları ilə maraqlı edənlər də az olmamışdı.

Elə hadisələr var ki, onların təəsüratı insanı ömrü boyu müşayiət edir. Mən xatirələrimi şişirtmədən, bəzək vermədən, sadə və yığcam danışmaq istədim. Məqsədim gözəl bir yazı hazırlamaq deyil də, yaddaşımın bir küncündə illərdir yaşayan, hər dəfə danışdıqca mənə gözəl hissləri təkrar yaşadan xatirələrimi yazıya köçürmək idi. Ulu öndərin 100 illiyinə mənim də bir töhfəm olmasını istədim. Xatirələri hər kəs sevir, bilirəm. Hər dəfə danışdıqca gözlərim güldüyü kimi, bu yazı qələmə alındıqda da gözlərim sevinc yaşları ilə nəmlənirdi. Atam, babam, ulu öndərim, ruhun şad olsun! Ruhuna böyük ehtiramla:

*Səbinə ƏLİNCƏLİ,
Bəhruz Kəngərli muzeyinin
direktoru*